

at de ægte Indtægter er det ganske urimeligt at beskattede for stærkt, fordi man skal forberede sig paa Fremtiden. Hertil vil jeg sige, at ogsaa jeg synes, det er en haard Beskatning, vi vedtager, en haard Beskatning for mange; baade de med store og med smaa Indtægter skal af med store Beløb, og jeg kan godt begribe, at det er trykkende, og jeg ser ogsaa paa de Andragender, jeg faar, hvor trykkende denne Skat kan være, det kan det ærede Medlem godt hos mig finde Gehør for, men jeg maa deroverfor spørge det ærede Medlem: Hvor i Alverden skal Pengene komme fra? Jeg antager ikke, det ærede Medlem mener, at vi skal forøge de indirekte Skatter her i Landet, at vi i Øjeblikket skal gaa til en Toldrevision og forsøge gennem Toldpaalæg at skaffe mere Indtægt. Hvis det ærede Medlem mener det, vil han finde en Modstander i mig, fordi jeg er af den Mening, at man ikke under en Verdenskrig kan forandre en Toldlov, og det, man kunde forandre i en Toldlov i saadanne Tilfælde, er i alt Fald saa ubetydeligt, at man ikke kan regne det for noget. Men naar man ikke kan dette, maa man indskrænke sig til en saadan indirekte Beskatning, som jeg har foreslaaet for kort Tid siden, og ikke uden Umage sat igennem, det ærede Medlem ved jo godt, hvilken Modstand der i dette høje Ting og delvis ogsaa i det andet høje Ting er mod indirekte Beskatning. Hvad Vej skal man da egentlig gaa for at faa Pengene? Jeg ved ikke rettere end at tage dem, hvor man nogenlunde kan finde dem, paa Indtægt og Formue, naar den er til Stede. Det ærede Medlem ræsonnerer efter min Mening, som om der ikke eksisterede overordentlige Forhold, og som om det ikke gjaldt om at skaffe meget store Beløb. Men Forholdet er jo dette, hvis man ikke vil gaa til en ren og skær Laanepolitik, hvis vi ikke skal laane os hver Indtægt til, vi behøver — og jeg kan ikke tro, at noget æret Medlem i dette Ting mener, at man skal benytte sig heraf i større Maalestok, end vi har gjort —, er vi nødte til at tage Pengene, hvor vi kan faa dem, og i Øjeblikket viser det sig, at vi kan faa dem ved Skat paa Merindtægt. Det viser sig, at vi i Fjor har kunnet faa 65 Mill. Kr. og noget mere, og dette Beløb vil langt, langt overskrides i Aar. Det ærede Medlem vil nok have lagt Mærke til, at de i Bilagene til Lovforslaget nævnte Beløb er de ved Skatteligningen ansatte Beløb og ikke de Beløb, der virkelig ud-

kom, da Skatten indgik i Statskassen. Pengene skal dog komme et Sted fra; her er der en Mulighed for at faa dem. Det ærede Medlem siger: Det vil være højt trykkende, naar de onde Aar kommer efter Krigen. Jeg synes nu, at de onde Aar allerede er inde. Man kan se forskelligt paa det; jeg er ikke saa vis paa, at Tiderne bliver mere trykkende efter Krigen end nu, medens det ærede Medlem spaar dette. Jeg kunde tænke mig, at der, hvis Krigen da ikke vedvarer i adskillige Aar endnu, kunde komme en endogsaa ganske god Tilstand her i Landet; men for Statskassen kan det komme til at knibe. Efter den Ødselhed, som man har vænnet sig til i den høje Rigsdag — og som jeg ikke har kunnet gaa imod, fordi Ulykken er den, at naar der i visse Tilfælde skal saa meget til, kommer man nemt til at overskride det strengt paakrævede og nødvendige —, vil det vistnok blive meget vanskeligt for den kommende Finansminister at faa Indtægterne til at slaa til. Overfor det ærede Medlems Paastand vil jeg imidlertid sætte: Jeg antager, at Nationalformuen er blevet forøget med halvanden Milliard; gælder dette ikke noget overfor det ærede Medlems Paastand om, at Tiderne er saa trykkende, at man ikke skal tage Statsindtægten der, hvor man synes at kunne faa dem, fra de store Indkomster?

Det ærede Medlem (Foss) udtalte — jeg maa komme tilbage til det — med Hensyn til Landbruget — og stillede det sammen med Spørgsmaalet om Beskatningen af den ægte Indkomst —, at Landbrugernes Opgørelser var forkerte, Landbruget havde i Virkeligheden haft en langt større Merindtægt end den, man kunde se, og det ærede Medlem anførte som særlig slaaende Bevis derfor, at Besætningerne paa de enkelte Ejendomme var gaaet saa højt op i Pris. Jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis der ikke sælges af Besætningerne, opstaar der ingen Indkomst ad den Vej; saa foreligger der en Formueforøgelse, ingen Indtægtsforøgelse. Vi kan derfor ikke beskattede som Merindtægt den Værdiforøgelse, Besætningen har faaet, det kan vi kun gøre i det Øjeblik, den sælges. Hvis man nu kan gaa ud fra, hvad man dog skulde haabe, at der er adskillige Gaarde her i Landet, som ikke behøver at sælge hele Besætningen, saa foreligger der ganske sikkert en Formueforøgelse, ingen Indkomstforøgelse, og dette fremgaar i høj Grad, naar man sammenstiller Besætning-